

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

ΠΕΡΑ ΑΠ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ο ΗΛΙΟΣ

(Όδοιπορικό)

ΛΕΥΚΟΣΙΑ 1977

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

ΠΕΡΑ ΑΠ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ο ΗΛΙΟΣ

(Όδοιπορικό)

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1977

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

I

Ἡ ψεύτικη Καρυάτιδα κρατάει τὸ πάθος μας:
τὸ νόστο.
Τ' ἀρχαία δὲν σὲ πληγώνουν
τὸ ἐρείπιο συλλογιέται.
Ὅταν περάσῃ ἡ ἰδέα, τὸν ἴσκιό της ἀφήνει
σὰν σκόνη στὸ τριαντάφυλλο.

Καὶ τὸ παιδί πού ἀμέριμνο σπουδάζει,
τὰ δῆματα πατώντας ἀπὸ μάρμαρο σὲ μάρμαρο
σὰν τὸ σπουργίτι,
τὸ μέγα θαῦμα χαιρετᾷ.
Οἱ σεβασμοὶ τὸ πένθος μνημονεύουν
μέσα στήν ἰώδη τους κατήφεια.

Πληγώνει ὁ ξένος τὶς κολόνες
κι ἄς εἶν' φτερό ἢ ματιά του ἢ γαλανή.
Τὸν κυριακάτικο ἥλιο μας λερώνει τὸ διδύμο,
πού ἐξιστορεῖ μὲ μέτρο καὶ διαθήτη,
κι ἢ μηχανή, πού ἀπεικονίζει μόνο μνήμη
κειμήλιο ταξιδιοῦ,
καταπατᾷ τὸ φῶς.

II

Ἐδῶ μιλάνε οἱ πέτρες κι' ὑποτάσσεται ὁ χαλκός,
τὸ χῶμα λέει τὸ παραμῦθι.

III

Ὅπου κι ἂν πᾶς σὲ κυνηγᾷ τὸ φῶς,
σὲ προκαλεῖ τὸ στήθος τοῦ τοπίου.
τὸν ἔνα πόθο ἀκολουθεῖ ἄλλος πόθος,
βράχος τὸν βράχο...

IV

Ἐδῶ δὲν ἔχει σύγκρουση ἢ ψυχὴ μὲ τὸ μυαλό:
ἔδῶ θλασταίνει ἢ πέτρα καὶ τὸ φῶς.

V

Ἡ ἀναδυομένη! Βράχος κάλλιστος,
γεωμετρικός.
Ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸ φῶς λαμπροφορεῖ.
Οὐδὲ πνοὴ σκιᾶς μαντεύεις.
Γυμνὴ ἱστορία στὸ πέλαγος.
Τὸ σύννεφο ἄς ἀφήνει ἀπείραχτη τὴ λάμψη
αἰῶνες αἰῶνων.

VI

Τις άττικές μου μέρες μελετώ
στά φύλλα λεύκας πού φορώ στόν κρόταφό μου.
Πόσο πολὺ μ' άγάπησε ὁ κισσός!
Πέρα άπ' τὸ φῶς τῆς Ἀττικῆς
άρχίζει ὁ ὠκεανός. Καί κλείουν οἱ πύλες.

VII

Βῆμα στήν άττική τῆ χλόη,
γυαλιστερό σάν φύλλο νοτισμένο
στό ξυπνημένο φῶς, περνάεις
σάν μιὰ ροή κρυστάλλινου νεροῦ.

Στήν άμμουδιά τὸ χρόνο γράφεις
μέ τὸ φτερό τῶν εἰκοσί σου χρόνων,
παταῶς άστέρια ἔκει καί πεταλοῦδες
ἔλλειπτικῶν νερῶν.

Στήν πελερίνα τὴν πρωϊνή,
στό δοξασιμένο μεσημέρι
καί μέσ στ' άφρόντιδο φεγγάρι
μετραῶς τῆ μοίρα.

Στόν τόπο αὐτὸ δέν ἔχει τάφους·
μπῆκε βαθιά στήν πέτρα ὁ ἥλιος,
τὸ κάλλος παραμέρισε τὸ χρόνο.
Δέν ἐνοχλεῖς στό πέρασμά σου.

VIII

Εἶμαι γεμάτος φῶς
τῆς άπεραντωσύνης.
Πρὸς τί, λοιπόν, τὸ ντύμα
μές τ' άττικό τὸ φῶς;

IX

Ἔοπου κι ἂν πᾶς ἠ Ἑλλάδα
χαμογελά.

X

Χρονολογίες, χρονολογίες μέ πνίξανε.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ

I

Αυτή ή γραμμή τῆς θάλασσας, πού μπήγει
τόν οὐρανό στόν κόρφο τῆς στεριάς,
ἕνα ποτάμι εὐθυγραμμίζει φῶς κατάστηθά σου,
τροπᾶ τὸ μάτι σου μ' ἀνασασμό γλαυκό,
ποτίζει πράσινο χυμὸ τὸ σῶμα σου,
ποτίζει καὶ δλασταίνει φῶς ἀπ' τῆ ματιά σου,
δεύτερος ἥλιος γίνεσαι κι ἀντιπαλεύεις μὲ τὸν ἥλιο
πού καθρεφτίζει τὰ μαλλιά σέ κάτοπτρα ἐπιδέξια,
κορινθιακέ μου κόλπε.

II

Στῆ θάλασσα τὸ Πούρτζι μαργαρίτα.
Τὸ δλέπει περισσότερο ἢ καρδιά.
● Ἀρρῶ πὺς εἶναι θρεφικὸ ξεμύτισμα
σὰν τὸ κεφάλι σπουργιτιοῦ πού καθρεφτίζει στό νερὸ τὸ ράμφος του.

Ἴσως νὰ τῶπα μάτι στό θολὸ ποτήρι τοῦ κρασιοῦ.
Καράδι πού βουλιάζει ἀπὸ μεθύσι δειλινό.
Τί τρέλλες πλάθει τούτῃ ἢ ἀνθρώπινη καρδιά μου
κι ἄς ἔχει τῆ θαρύτητα λευκῶν κροτάφων.

III

Δὲν μὲ πληγώνει ὁ ἄνεμος στό Σούνιο.
Ἄντιπαλέω. Μ' ἔσπρωξε ἢ Ἑλλάδα
στό χῶρο πιά τοῦ μύθου.
Στῆ θάλασσα τὸν κάθετό μου λόγο στέλλω.
Ἐδῶ δὲν σχηματίζεται σκιά:
τὸ δῆμα τῶν Θεῶν κρατᾶ μονάχα λάμψη
καὶ κεραυνό.

IV

Τὸ Μεσολόγγι ζεῖ στὰ φύλλα τῶν ἐφήβων.
Εἶναι μιὰ μέρα κατακόρυφη τὸ Μεσολόγγι.
Ἡ Πύλη τῆς Ἐξόδου μοιάζει μὲ ρωγμὴ στό χρόνο:
δλασταίνει ἢ θάλασσα τίς δόξες.
Καὶ προχωροῦμε μὲς τὴν ἀνοιξη τῆς μνήμης
μὲ νικητήριο δῆμα
στό Ἡρώο ἐτοῦτο μὲ τίς σπείρες τῶν μνημείων
χρονολογίες φωτὸς κι ἀνέμου.

V

Μὲ τυραννοῦν στὰ Γιάννενα οἱ φίλιες —
 γιατί πεθαίνουνε τ' ἀγάλματα;
 Σέρνω τὴ λίμνη στὴν καρδιά μου.
 Στὴν ὄχθη τοῦ τοπίου θὰ περιμένω τὸ βουνο
 γὰ μὲ γεμίση μὲ ἄνεμο καὶ χεῖμαρρους καὶ τρόμο.
 Κι ἂν λησμονῶ τὰ πρόσωπα, κρατάω τὰ εἶδωλά τους
 σὰν ἓνα στὸν παλμὸ μου.

VI

Τὰ μάτια θέλουν πάθος:
 κοιτᾶν τὸ μόχθο τ' ἄλλουνοῦ μὲς τὸν καθρέφτη.
 Καὶ ξαφνικὰ ἀνατέλλει κρεμαστὸ τῆς Ἄρτας τὸ Γεφύρι.
 Κοιμᾶται ἡ μαστοριά στὰ σιδερένια χρόνια,
 μὰ ἡ πέτρα μολογᾷ τὴ μαστοριά.
 Τὸ κάθε τόξο μιὰ καρδιά. Τὸ φῶς ἀντικτυπᾷ
 σὰν εἶδωλο παλιᾶς ἀγάπης
 Ἐφήμερη χαρὰ δὲν λέω τὴν ξαφνικὴ στιγμή.

VII

Ἡ πεταλούδα ὁ ἥλιος παίζει στὸ γιालό,
 σηκώνεται ὁ γιालὸς στὸν ἥλιο.

VIII

Θάλασσα τῆς πρωίας κροκάτη μ' ἓνα φιόγκο στὰ κυματιστὰ
 κι ἓνα γαρύφαλλο ἀνοιχτὸ στ' ὀμιχλῶδες σου αὐτί,
 θάλασσα θηλυκιὰ...
 μαλιὰ σου

IX

Εἶδα γὰ πέφτη στὸ γιालὸ
 ἥλιος στρογγυλοπρόσωπος
 ἥλιος βραχῶδης
 κι εἶδα στὴν ἄμμο γὰ θλαστὰ
 ἥλιος κοκκινομάλλης κι οὐρανὸς
 πλεγμένος στάχουα
 καὶ χάθηκε ὁ γιालὸς καὶ χάθηκεν ὁ ἥλιος
 καὶ χάθηκα κι ἐγώ.

X

Στὰ μάτια τὰ λαμπρὰ τῆς θάλασσας
 ἀπάνησα τὸν ἥλιο τοῦ Φαλήρου.

XI

Ποῖος πέθανε στὸ Αἰγαῖο;
 Ὁ θάνατος.

XII

Μὲ τὸ γιὰλὸ μιῶν τὰ παραμύθια
Ἐλληνας ἀπ' τὴν Κύπρο.

XIII

Ἡ Πρέβεζα στὸ δάθος εἶχε μιὰ παλάμη γαλανή.
Μᾶς ἔλειπε τὸ χέρι γιὰ τὴ χειραψία.

XIV

Στὸ Ρίο κι Ἀντίριο κάθησα καὶ μέτρησα τὸ φῶς.

XV

Πέρα ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ὁ ἥλιος.

XVI

Ἀπ' τὰ χαλάσματα πετάει ἡ ὀρτάνσια
τῆς κερκυραίας θάλασσας.
Εὐδαιμονοῦν οἱ σκέψεις στίς συγκρίσεις.
Ἡ ἰδέα ταυτίστηκε μὲ τὸ τοπίο:
καὶ ποῖδ' ἀπ' τὰ δυὸ νικᾷ;

XVII

Τὸ κερκυραῖο τριαντάφυλλο στὸ Πέραμα
καθρεφτιζόταν σὰν τὰ χεῖλη στὸν καθρέφτη.
Τῶδλεπα καὶ τὸ μάντευα. Τᾶδλεπα καὶ τὰ μάντευα.
Διπλὲς γραφές. Μὰ κεῖνο τὸ τριαντάφυλλο τῶν δειλινῶν
θανάτων.
στὴ λιμνοθάλασσα καὶ τὸ Ποντικονήσι
μὲ γύμνωσε: κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα ζοῦμε τοῦ Θεοῦ.

XVIII

Ἀχίλλειο

Κεῖνο τὸ κύμα κινδυνεύει τὴν ψυχὴ μου

Κυρία τῶν Ἄστρον καὶ Κυρία τῆς Θύελλας,
εἰκόνα μὲς τὸν κίνδυνο,
λυπήσου τὸ χαμένο μας θαλασσινὸ καιρὸ.
Τ' ἀχνάρι γράφει τὴ ζωὴ, ἢ ροὴ τὸν χρόνο.

Τὸ τάξιμο ἀλαφρώνει τὴν ψυχὴ.
Τὸ χρῶμα καὶ τὸ ξύλο ὑψώνει ἢ πίστη.

XIX

Τὸ πιάνο τοῦ Μάντζαρου

Πέτρωσε ὁ ἦχος ἔπου ἀγγίζανε τὰ δάκτυλα.

XX

Αὐτὸ τὸ ἡλιοθασίλεμμα μοῦ τρύπησε τὶς φλέβες στὴ Χαλκίδα,
μὲ τὰ αἰμοσφαίριά μου εἰσέδυσε στὰ κύτταρά μου,
γέμισαν σπίθες κόκκινες οἱ ἱστοί μου,
τριζοβολοῦν τὰ ὀστά μου ἀπὸ τὸ φῶς κι ἀπὸ τὴ μέθη,
θέλουν φτερά, μὲ καίνε οἱ ὄμοι,
πετᾶνε οἱ πλάτες μου...
θύσινες ἐκπνοές...
πετῶ... πετῶ...

XXI

Μὲς τὴν καρδιά μου περπατᾶ ἡ Ἐπίδαυρος.

XXII

Τὸ φίδι νοιώθω στὴν Ἐπίδαυρο
νὰ μοῦ γυμνώνει τὴν ψυχὴ.
Δὲν ξέρω ἂν ἡ μνήμη κι ἡ μελέτη
μὲ ἀποδεσμεύουν
ἢ τὸ τοπίο μὲς τὴ σιγὴ του, θρέφος ποῦ κοιμᾶται
μετὰ τὸ θηλασμό!
Τὸ δράμα ἀρχίζει ἀπ' τὴ σιγὴ καὶ καταλήγει στὴ σιγὴ.

XXIII

Τὸ πεῦκο στὴν Ἐπίδαυρο
κυμάτισε μὲς τὴν ψυχὴ μου.
Ὡραῖος καθρέφτης ἢ σιωπὴ:
δείχνει τὸ μέσα πρόσωπό μας.

XXIV

Ἡ Τίρυνθα δὲν ἔχει μάτια:
μονάχα ὀστά καὶ σφόντυλους κι ὀπές.
Κι ὅμως μᾶς μελετᾶ.

XXV

Κρατήρας οἱ Δελφοὶ κερνοῦν τὸ φῶς.
Γέρασε ἡ μνήμη ἐκεῖ στὴν Τίρυνθα.

XXVI

Ὁ ἥλιος τῆς Αἴγινας χρυσώνει τὰ μαλλιά μου,
 ἀλχημιστῆς ἔ ἀγέρας φτιάχνει δόστρυχους στὸ μέτωπό μου.
 Γεφύρι πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸ πεῦκο.
 Κι ἡ θάλασσα γυναίκειος κόρφος
 τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρωμάτων.

XXVII

Τὸν ἥλιο δὲν ἀντέχω κάτω ἀπὸ τὸ φῶς
 στῶν πεύκων τῆ βεντάλια γύρω
 στὸν ἴσκιό ποῦ γινότανε λαμπρὸς ἀπὸ τὸ φῶς
 στῆς Ἀθηνᾶς Ἀφαίας τὸ χῶρο συσπειρώθηκα
 καὶ πλάτυνα στὸ μέσον οὐρανοῦ καὶ θάλασσας
 σὰν τὴ κλωστή καπνοῦ.
 Σὲ ἀναχωροῦνε τὰ τοπία, σὲ ἀναχωροῦνε ἀπὸ τὴ γῆ.

XXVIII

Πέρα ἀπ' τὴν Τῆγο κάθετα ὁ Θεός: μᾶς δείχνει
 τὸ πρόσωπό του μὲς τὸ πρόσωπό μας.

XXIX

Ἀγέρας λεπτός, γεμάτος θάλασσα,
 γεμάτος ἥλιο, γεμάτος προσωπικότητα,
 γεμάτος Θεό.

XXX

Μὲς τὸ γαλάζιο μου ὕπνο ἡ Αἴγινα
 καράβι ξεκινᾷ καὶ πάει καὶ πάει...
 Ποῦ πάει, ποῦ πᾶνε τὰ ὄνειρα, ποῦ πᾶνε οἱ ἐντυπώσεις
 καὶ προπαντὸς ποῦ πᾶν' τὰ χρόνια μας;
 Ποῦ πάει τὸ πέλαγος ποῦ ἀρχίζει ἀπ' τὴν καρδιά μας,
 ποῦ πᾶνε οἱ θράχοι ποῦ πετροβολοῦνται ἀπ' τὴ ματιὰ μας
 ποῦ πάει ὁ ἄνεμο ποῦ ξεπηδᾷ ἀπ' τὴν ἀνάσα μας;
 Ποῦ πᾶμε ἔμεῖς ποῦ ἀναδυθήκαμε ἀπ' τὸ πέλαγος
 κι ἀπὸ τοὺς θράχους κι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους,
 ἔμεῖς ἢ Ἑλλάδα;

XXXI

Λύρες τοῦ ἀνέμου τὰ νησιά, οἱ κολόνες,
 οἱ ἐλιές κι ἐγώ.
 Ὅταν θὰ πέσω στὸν ἀφρὸ θὰ θυμηθῶ τὴ χλόη σου καὶ τὸν ἄνεμο.
 Ὅταν θὰ κολυμπῶ στὴ χλόη θὰ θυμηθῶ τὸ κύμα μὲς τὸν οὐρανό.
 Ὁ κρόταφός μου μύρισε ἀττική
 καὶ τὰ μαλλιά μου ζοῦν σαρωνικό.

XXXII

Στήν ἄσπρηγ ἐκκλησοῦλα εἶναι τὸ φῶς μέσα της κι ὄξω.
Ἐξω ἀπ' τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας παύει ὁ κόσμος.
Ἐξω ἀπ' τὴ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου παύει ὁ Ἔρωτας.
Ἐξω ἀπ' τοὺς ὁράχους μας τὸ σχῆμα παύει.
Τὰ μάτια μας κοιτᾶνε μὲ τὰ μάτια τῶν Θεῶν.

XXXIII

Τὸ φεγγάρι παίξει στήν Ἀκρόπολη.
Ἡ Ἀκρόπολη πετᾶ.
Καί μετά... ποῖο μετά;

XXXIV

Ἐδῶ πιά παύεις νὰ μετᾶς τίς μέρες σου:
ἐδῶ μετᾶς τίς ἱστορίες
μετᾶς τίς λάμπεις
μετᾶς τὴ γῆ
τὸν οὐρανὸ
τὴ θάλασσα
μετᾶς...

ΔΕΛΦΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

1. Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

Τὸ πρόβλημα καὶ τὸ χρησμὸ μετρᾶς στήν κατακόρυφή σου στάση,
τὸ πάθος τῆς ζωῆς, μήπως τὸ θάνατο;
Τρέμει ὁ θνητὸς τὸν ἴδιο του τὸν ἴσκιο,
περιφρονᾷ τὸ φῶς ποὺ κατακόβει τὴν καρδιά του.
Ἔνα ποτήρι κόκκινο κρασί κι ἕνα φιλὶ στὸ στήθος.
Ρόδο τῆς γνώσης, τί μὲ τυραννεῖς;

2. ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΑΚΑΝΘΑΣ

Στὸ φύλλο τρεῖς χορεύουνε,
στῆς ἄκανθας τὸ φύλλο,
ἢ σύμπραξη, ἢ φιλία κι ἢ εἰρήνη,
ἔσὺ κι ἐγὼ κι αὐτός.
Ἄπο τὴν ἀνοιξη ξεμύτησε ὁ Θεός,
ἀπὸ τὸν ἥλιο ὁ ἄνθρωπος
κι ἀπὸ τὴν κίνηση τὸ πνεῦμα·
τὸ κάλλος ἀπ' τὸν Ἑλληνα.
Χορεύετε οἱ ιδέες, χορεύετε,
χορεύετε οἱ καρδιές,
χορεύετε τὰ χέρια ἀδελφικά.
Χόρευε φῶς μέσα στὸ φῶς.
Πάνω ἀπ' τὸν ἄνθρωπο κανένας,
κάτω ἀπ' τὸν ἄνθρωπο κανένας.
Πλαστῆκαν γιὰ τὸν ἄνθρωπο οἱ θεοί,
πλάστηκε γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἡ Ἑλλάδα.

3. ΗΝΙΟΧΟΣ

Συντριπτικὴ ἀποθέωση τοῦ εὐφρόσυνου καιροῦ,
τὸν λένε νιότη, ἐκφράζεται μὲς τὸ χαλκό.
Ἠνίοχος! Μάτι ἀπλὸ σὰν ἀντανάκλαση νεροῦ,
μειδιάμα ὡς ν' ἄγγιζε αὔρα τὸ φτερό.
Προσεύχεται τὸ πνεῦμα στὴ λιτὴ γραμμή.
Ἡ τέχνη δεύτερος Θεός. Στὸ χῶρο αὐτὸ
τὸ φῶς ἀποκαλύπτει τὸ δᾶθῦ
μυστήριο τῆς ζωῆς: τὸ μέτρο τὸ ἡγεμονικό.
Μήτε ἥρωας ἢ τρανῆς γενιᾶς βλαστός,
μήτε μνημεῖο πολεμικῆς στιγμῆς.
Νίκη τῆς θμιλλας στὸ δελφικὸ τὸ φῶς—
νίκη ψυχῆς.

4. ΜΙΚΡΟ ΔΕΛΦΙΚΟ

Πέρ' ἀπ' τὸ φύλλο τῆς ἐλιάς
βλασταίνει ἢ ἀθανασία.
Στὸ χάλασμα τυπώνει ὁ χρόνος τὴ σφραγίδα του.

Τὸ δελφικὸ τὸ πνεῦμα στὴ ρευστὴ ὥρα
τυπώνει τὸ χαλκὸ του.
Καὶ ζεῖ ἀεροφίλητο τὸ θῆμα:
«Σωφρόνει».

5. Η ΚΑΣΤΑΛΙΑ ΠΗΓΗ

Τὸ πάθος τῶν πεζῶν ρυθμῶν ἐγκαταλείπω
στὴν Κασταλία Πηγῇ. Τῇ δόνηση
παίρνω τοῦ πνεύματος. Καὶ τῆς καρδιάς τὸν χτύπο
χτενίζω μὲ τὴν ἀθηναία τὴν κατανόηση.

Στ' ἄδυστα εἰσέρχομαι τοῦ παρελθόντος. Τύπο
ζωῆς ζητῶ, γραμμὲς αἰσθήματος καὶ νόηση.
Τῇ βούληση τοῦ Ἀπόλλωνα ἀπ' τὸν τρίπο-
δα καρτερῶ: τὴν ἔμπνευση καὶ φρόνηση.

Ἡ μελωδία ψυχῆς καὶ σώματος οἰκοδομεῖ.
Ἡ μέθη ἀπ' τὸ σταφύλι τῆς φιλίας εὐφραίνει.
Στὸ Δελφικὸ Μαντεῖο μιλάει λιτὴ γραμμῇ.

Ἡ δόξα κόκκινη στιγμὴ ριγμένη
μέσ τὸ ποτάμι· ὁ πλοῦτος σὰ νερό.
Μόνο ἡ φιλία θηλιὰ στῆς γῆς τὸν ὀμφαλό.

6. ΑΛΛΟ ΜΙΚΡΟ ΔΕΛΦΙΚΟ

Ἐδῶ τὸ φῶς ἀπογυμνώνει,
ἔδῶ τὸ φῶς βυθομετρᾶ, σὲ δένει,
εἶναι τὸ φῶς ἱερὸ στὴ δελφικὴ σου τὴν πορεία
σὰν ποιότητά εἶναι ὑπεροχῆς,
σ' εὐδαμονεῖ τὸ φῶς καὶ σὲ ἐμψυχώνει,
σὲ κηλιδώνει μ' αἷμα ἀντρείας καὶ καλλονῆς...

7. ΑΓΙΑΣ

Μικροὶ ἀριθμοὶ κατανικοῦν τὸ πλῆθος·
τὸν ὄχλο νὰ φοβᾶσαι.
Ἡ δόξα σου στὸ μουσικὸν ἀγῶνα μιὰ.
Μὰ ὁ ἔπαινος τοῦ πλῆθους κι οἱ κραυγές θὰ σὲ σκοτώσουν.

Κρατήσου, Ἀγία, ἐκεῖ στ' ἀθλητικὸ σου πάθος.
Στὰ ταπεινὰ τῆς πόλης μὴ ὑποκύψεις
ἢ στὴ χλιδὴ τοῦ ἐμπορίου.
Μεῖνε στὸ σύννεφο, μεῖνε στὸ φῶς καὶ στὰ κλαδιὰ τῆς ἀγριελιάς.

Τὴν ἐξουσία τοῦ ὄριμου, τὴν πείρα τοῦ σοφοῦ
στὰ ἐρείπια ἐναποθέτω.
Τί μέθη κλείουν οἱ δοκιμὲς στοχάσου, Ἀγία,
καὶ μεῖνε μέσ τῇ μέθῃ.

8. ΕΝΔΙΑΜΕΣΟ ΔΕΛΦΙΚΟ

Ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ μαρμάρου
κι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πέτρας
ἐλιά ἀσημένια.
Δάφνη πικρὴ ποῦ ἀνιστορᾷ χρησμούς
σὰ φῶς ἀπὸ τὰ πλάγια θράχου.
Ἐδῶ ἔσμειξε ὁ Θεὸς κι ὁ ἄνθρωπος,
τὸ φῶς καὶ τὸ κρασί στὴν εὐτυχία τοῦ πνεύματος.
Παραληρῶ ἀπὸ φῶς.

9. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

Βαρὺς ὁ λογισμὸς στὸ κάθε κλίμα
μὰ πιὸ θαρὺς στὸ δελφικὸ τοπίο.
Οἱ Φαιδριάδες γέμισαν
αἴσθημα ἀνθρώπινο
καὶ τὸ πεδίο ἐλιά.

Ἄ τριπόδας ὁ μαντικὸς πιά στιχουργεῖ.
Ζῶντας στὸ κέντρο τῆς ζωῆς ἀνακαλύπτεις
τὸ μέσα σου Θεό.
Μὲ τὴν κατῆφεια σου ναρκώνεις τὴ ροή.

Ἔλα στὸ φῶς. Σὲ καρτερεῖ ἡ περίστασις
στὰ δάκτυλά σου κορφολόγα την.
Στὸ θέατρο ἢ σαύρα καὶ τὸ χορικό.
Καὶ στὴν παλαιστρα ὁ ἄνεμος καὶ τὸ γυμνὸ κορμί.

10. ΔΕΛΦΙΚΟΝ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Ἀναζητῶ στὰ ἔρείπια τὴν πηγὴ
ν' ἀποπλυθῶ καὶ ν' ἀναγεννηθῶ.
Τρελλός! Τὸ φῶς δλόγυρά μου μὲ καλεῖ
μὲς τὴν ἀθανασία ν' ἀποχαθῶ.

Ρόδο τῆς γνώσης, τί μὲ τυραννεῖς;

11. ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

Φωτὸς κι ἀνθρώπου ρόδο, ὦ κοριτσάκι,
κρυσταλλωμένο στὸ μείδιμα ἀγνότητας,
γραμμὴν ἃς μείνει ἢ λάμψη τοῦ μικροῦ σου κεφαλιοῦ.
Ἐμεῖς κερδίσαμε τὴν δίψα χάνοντας τὰ μάτια ποῦ κοιτοῦν τ' ἀστέρια.
Πέρα μαυρίζουν οἱ οὐρανοὶ καὶ χάνονται,
δὲν ἔχει δύσεις κόκκινες ἢ ἐλιές,
τ' ἀντιφεγγίσματα τῶν θράχων χάνονται
μὲς τὰ καθημερινά μας μέτρα,
πόλεμος μαίνεται μὲς τις ἐστίες τοῦ ἀνθρώπου,
χαμένο, ὠραῖο μείδιμα...
χαμένα φτερά μας!

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Χαρισμένο στον πρέσβη κ. Μεν. Ἀλεξανδράκη

I

Πάνω σὰ ἑρείπια τοῦ Φειδία — τὸ σπίτι κι ἀργαστήρι μας εἶν' κύτταρό μας — ὁ ἄγνωστος ἅγιος τὸ δάπεδό του ἐπαναπαύει. Φυλλάδα δὲν διασώζεται. Μῆδὲ μιὰ ὑποσημείωση σὲ χειρόγραφο, ἔστω καὶ νεωτέρου, χθεσίου σχεδόν. Οἱ κάτοικοι δὲν ἀκούσαν σεβάσιμους γέρους νὰ τὸ μνημονεύουν. Ἡ ἀνωνυμία καλύπτει τὴν ἀγιότητα του. Ἐτσι τοῦ λείψαν οἱ καθρέφτες νὰ χτενίζεται καὶ νὰ θαυμάζει τὴ μορφὴ του. Ἡ δεισιδαιμονία τοῦ πλήθους μας δὲν τοῦ ἐπικόλλησε ἰδιότητες ποὺ γελοιοποιοῦνε τὴν ὀρθοφροσύνη.

Ἄγιε ἀνώνυμε, παρακαλῶ τοὺς στίχους μου νὰ προστατεύσης: ἀπὸ λοιμό, σεισμό καὶ καταποντισμό, τὴν τύχη νὰ μὴ βροῦνε τῶν ἐξαρθρωμένων σπονδύλων στὸ ἱερό τοῦ Δία.

II

Συνήθης οἰνοχόη. Τὸ σχῆμα ἐντύπωση ἀπλὴν ἀσκει. Σχεδὸν σ' ἐκπλήττει τ' ὅτι προφυλάγεται σὲ γυάλινο κλουδί. Θὰ μειδισῆς μετ' ἀδιάκριση, ἀν δὲ σὲ πρόφθανε ἢ ἐπιγραφή:

«Φειδίου εἰμί».

III

Βύθων, πρωταθλητὴς τοῦ δοκίμιου, δὲ μνημονεύεται στοὺς στίχους τοῦ Πινδάρου. Ἰσχνὸ τὸ πατρικὸ θαλάντιο δὲ μπορούσε τὴν ἔμπνευση νὰ ἐπιφοιτήσει. Πικράθηκε ὁ νέος καθὼς μετ' ἀφήσαν νὰ ἐγνοήσω οἱ συμπολίτες του. Συναθλητὴς του κάποιος κάτι ἀκατανόητο μοῦ ψιθύρισε... θαρρῶ «τοῦ πνεύματος τὴ δύναμη ταιριάζει νὰ ἐκτιμῆσης». Προχθὲς ἀπεκαλύφθηκε τ' ἀσήκωτο δοκίμι. Καὶ τὸ δοκίμι μίλησε μ' ἐλληνικὴ γραφή: πὼς μόνο ὁ Βύθων τοῦτο τὸ δοκίμι κατῶρθωσε ν' ἀνασηκώσει. Ἡ ἄψυχη πέτρα ἐπαίνεσε ἐνδοξότερα ἢ ὁ ὕμνος τοῦ Πινδάρου ἢ ὁ περίχολος ὑπαινιγμὸς συναθλητῆ.

IV

Ὁ Νικοκλῆς ἐκ Σαλαμίνας τῆς Κυπρίας, ἔφηβος λαμπερὸς μετ' ἀθήγαια, φθάνει ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἡ Ὀλυμπία ὑπῆρξε τ' ὄνειρο τῆς ἀσκήσής του. Ἄν οἱ Θεοὶ μετ' νίκη τὸν ἀξιῶνανε, τὴν Κύπρο πίστευε πὼς θὰ τιμοῦσε.

.....
Τὸν κέρδισε ἄλλος. Ὁ ἔφηβος δάκρυσε πολὺ. Ὡστόσοσον ἐγιοῦθε πὼς ξέρονε στὴν πόλη του τὴν παραπιδημία καὶ τὸν σκοπὸ τῆς. Ἐτοῦτο κι' ἔλας ἦταν μιὰ μικρούλα νίκη γιὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ εὐπρεπῆ.

V

Εἶν' φανερὴ τοῦ Ἑλληνοδίκη Δευκαλίωνα ἡ ταραχή. Ἀσκήθηκε στὴν κρίση τῶν ἀγώνων σιτιζόμενος στὸ πρυτανεῖο. Τιμὴ μεγίστη. Θ' ἀνταποδῶση σήμερα τὰ τῆς τιμῆς.

Στὴν πόλιν του σὰν ἐπιστρέψῃ πλούσιος ψυχικὰ θὰ νοιώσῃ πόσο σεβασμὸ θὰ τοῦ ἔχῃ ὁ κάθε συμπολίτης. Ἄξιζε, πράγματι, πού ἀμέλησε λιγάκι τὰ συμφέροντα του — ἐμπόρια, κτήματα καὶ θέσεις.

VI

Νικο (μ) α (χ) ος ἐκ Κ... παρα (δ) ατης.

Σὲ δάθρο τῶν Ζανῶν μὲ τὴ σκληρότητα χαλκοῦ ὁ Νικόμαχος ἐκτίθεται εἰς αἰώνιον ὄνειδος. Ὑπέκυψε στὸν πειρασμὸ τοῦ χρήματος καὶ ὑστέρησε στὸ τρέξιμο καταφανέστατα. Δίκαια οἱ κριτὲς τὸν ταπεινώσανε.

Τὸ εὐτύχημα πού μιὰ δολιοφθορὰ τῆς πόλης του τρία γράμματα ἐξάλειψε. Καὶ μένει στὴν ἀμφιβολία.

VII

Τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου ἐθαύμασα τῶν Μεσσηνίων καὶ Ναυπακτίων ἀνάθημα. Εὐχαριστήριον νίκης; — μήπως πρόθεση γιὰ ἐπίδειξη;

«Μικρὸ δὲν εἶναι νὰ νικᾷς τοὺς Σπαρτιάτες».

ΤΗΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ ΧΩΡΑΣ ΚΥΠΡΟΣ

I

Ἐρωτας μέγιστος:
γεννήθηκεν ἡ Κύπρος.

II

Ἡ Κύπρος εἶναι μιὰ σταγόνα
κάτω ἀπὸ τὸ κάθε πέλμα
φυσᾷ τὸ πέλαγος καὶ τὴν χτενίζει
μὲ μνηῆμες
τ' ἀκρωτήρια τῆς γυμνάζονται μ' ἔφηβους
καὶ μιλοῦν μὲ πρωῖες
οἱ κόλποι κοιμοῦνται στὸ λάδι
τῶν πράσινων μαλλιῶν
ἡ Κύπρος πολλαπλασιάζεται
στὸν χάρτη.

III

Μέσα στὸ κύμα ἀντιπαλεύω μὲ τὸν ἥλιο
καὶ μὲ τὴν ὀμορφιά σου, Κύπρος θερινή:
μᾶς ξεγυμνῶνεις τὴν ψυχὴν ἀπ' τὰ πουκάμισα τῶν ἀριθμῶν
καὶ τῶν διαδρόμων.

IV

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΕ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΛΙΑ

Ὁ ἥλιος περνᾷ κλωστή στὰ μάτια μας
γὰ ράφη τὸ καλοκαίρι του.

Οἱ ἐλιές μαθήτριες οἰκοτροφείου μὲ τὴν ποδιά τους
δεξιὰ κι ἀριστερὰ τοῦ δρόμου περπατοῦν.

Ἡ θάλασσα εἶναι
μιὰ κορδέλα μὲ μάτια.
Τὰ ὄρεφῆ τῶν κυμάτων
θηλάζουν τοὺς μαστοὺς.

Μὲς τὴν πρωτεύουσα τῆς πρωΐας μπῆκε ὁ ἔφηβος.

Πῆρε τὰ μάτια του τὸ Σάββατο καὶ χάθηκε·
χαράξαμε τ' ἀπόγευμά μας στὸ μηρὸ τῆς Κυριακῆς.

V

Αίωρεῖται ἡ μέρα μὲς τῆ νύχτα ἀκόμα:
ἥλιος πορτοκαλῆς στὸ δέρμα καὶ στὰ μάτια.
Ἡ στάμνα τοῦ νεροῦ ἐρεθίζει τὴν ἀφή.
Ἀπλές συλλήψεις, μονοσύλλαβες, λιτὲς
ὅπως τὰ σύμβολα τῆς πέτρας
καὶ τῶν ἀνεπανάληπτων γηπίων
μετράνε τὴ διαυγὴ σου νύχτα, Κύπρος καλοκαιρινή.

VI

Ἡ Κύπρος εἶναι ἡ τελευταία σταλιὰ τῆς μεσημβρίας.

ΜΥΚΟΝΟΣ

Στὸν Τάσο Πετρή

I

Ἡ Μύκονος εἶναι
μιὰ ἰδέα λευκὴ
στὸν κύβο.

II

Οἱ ἄσπρες στιγμὲς στὸ πέτρινό της δέρμα
εἶναι τὸ σπίτι μου τὸ κυδικό
κι οἱ κόκκινες ἢ πίστη μου
κι ἡ τελευταία μου κατοικία
τὰ ἐκκλησιάκια μου.
Ἀμήν.

III

Τὸ λιμάνι τῆς Μύκονος
μιὰ κιθάρα
ποὺ χτενίζει τὰ κύματα.

IV

Στὸν Α. Καραντώνη

Στὰ καφενεῖα τῆς Μύκονος ἐξάντλησα τὴν ἀντοχή μου στὴ ριπή τοῦ ἀ-
νέμου της καὶ τῶν καλλίγραμμων μηρῶν. Καὶ στοὺς δρομάκους τοὺς στενοὺς
τὸ καλοκαίρι μου τὸ περιδιάβασα ζητώντας νέα κρασιά χωρὶς αἰχμές. Κάθε λι-
γάκι σκουντουφλοῦσα σ' ἐκκλησία καὶ μάζευα τὴν ἔξαψή μου.

Σὲ τούτη τὴν ταβέρνα, Καραντώνη, ζεῖ μιὰ γλάστρα μὲ φωτιές. Ἐγὼ θὰ
μείνω στὰ φτερά τῶν ἡρεμῶν κι ἀπλοϊκῶν. Τὸ δειλινὸ θὰ πάω νὰ παραδώσω
τὴν ψυχὴ στὸ μύλο ποὺ ἔρωτεύτηκε τὴ θάλασσα κι ἄς ἔχει λιγοστὸ τὸ σπέρ-
μα.

(Χθὲς πέρασα ἀπ' τὴν Παραπορτιανὴ μὰ δὲν χωροῦσε τὴ συνείδησή μου).

V

Ὅταν θὰ πάψω νὰ ἐξαντλῶ τὸν ἀσημι μου κρόταφο
καὶ θὰ περάσω μὲς τὴ μεθυσμένη κυριαρχία τοῦ κύματος
χωρὶς καπέλο
ἀφήνοντας στὴν πολιτεία τὶς ἐπιπλώσεις καὶ τὶς χειραφτίες,
θάρθῶ στὴ Μύκονο νὰ καθαρίσω τὴ ματιά μου.

ΚΑΙ ΔΗΛΟΣ

I

Ἦ Δῆλος πέτρινο λουλούδι. Τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο νικοῦσε τὴ γαλάζια ὀρτάν-
σια. Καράβι ἀπὸ σάρκες καὶ ἀρτηρίες κι ὄστᾶ, ἔμεις ζυγώναμε.

Μυρίζει ἡ πέτρα λάμψη μνήμης. Ἦχος τῶν ἄλλων ἡμερῶν ροχθεῖ στὰ
στήθῃ μας. Βλάστησε μέσα μας ὁ Μῦθος διχῶς σχόλια φιλολόγου, γυμνὸς κα-
θὼς ταιριάζει σ' ἔλληνα Θεό. Κι' ὡς νὰ σκεφτῆς ἀκοῦς τὴν ἀγκυρα πού στα-
ματᾶ τὸ χρόνο.

Δὲν ἔχει ἐδῶ κλεψύδρες.

II

Κοιμάται ἡ Δῆλος μὲς τὸν ἥλιο. Δὲ μπόρεσα νὰ ὀρῶ κάλυκα ἴσκιο, στά-
μνα πόσιμο νερὸ τὸ καλοκαίρι μου γιὰ νὰ ξεπλύνω. Τὸν Αὐγούστο ἔγνοιωθα
πού κολυμποῦσε μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸ δῆρμα μου. Μὰ πῶς νὰ καταστείλω τὰ
πανιά μου; Δὲν ἔχει πιά ἔλεος ἡ Ἑλλάδα.

Τὰ ἐρείπια σκίζουν τὴν ψυχὴ. Τῆς ἱστορίας φοβᾶμαι τίς διόπτρες καὶ
τὴν ἐπιταγὴ. Γι' αὐτὸ τὸ σκοῦφο φόρεσα τῶν περιέργων ματιῶν καὶ κυκλοφό-
ρησα μ' ἕνα δισάκι ἰδέες νεανικές. Δρόμοι καὶ δρόμοι καὶ λεωφόροι καὶ ὑ-
πολείμματα καὶ μάρμαρο καὶ σαῦρες.

καὶ ἥλιος. Ἦλιος πολὺς σὰν τὴ δικαιοσύνη, σὰν τὸ χρυσάφι καὶ σὰν τὸν
ἔρωτα.

Ἦλιος.

III

Τὴ φωτεινὴ ἡσυχία τῶν λιονταριῶν διακόπτουγε οἱ μηροὶ καὶ τὰ ξανθὰ
μαλλιά κι ὁ ἄρτος τοῦ προσώπου. Φακοὶ κοιτᾶνε μὲ ἦχο σὰ νᾶπεφτε λιθάρι σὲ
πέτρινο ποτήρι. Τ' ἀγκάθι δὲν ἀφήνει νὰ γραφτῆ τ' ἀχνάρι σου. Τὰ κύτταρα
παραμερίζουν νὰ περάσῃ ἡ σάυρα.

Τὴν ἐγκατάλειψη ἀνατέμνω σ' ἕνα χῶρο πέτρινο καὶ λαμπερό. Γιατί
νὰ κλαῖνε οἱ δημοσιῆς τὸ μεσημέρι;

Ἀγάπη μου! Λυπᾶμαι τοὺς στενόμακρους διαδρόμους, τὰ γραφεῖα μὲ τὴ
μορφὴ τῆ σκυθρωπῆ καὶ τῆ φιλαργυρία ψυχῆς καὶ σώματος.

Τί ὠραία ἡ γύμνια!

IV

Τίς περιστάσεις δὲν γνωρίζω. Ἀμέτοχος εἶμαι στὸ ἐμπόριο καὶ τὴ φιλολο-
γία. Ἀσκήθηκα νὰ δλέπω καὶ ν' ἀκούω. Τὴν ὄσφρηση ψυχῆς ἐκ γενετῆς κατέ-
χω. Ἦ ἀφῆ τοῦ ἔρωτα τὸν ἔρωτα γιὰ τὴν ἀφῆ μου γέννησε.

Λοιπόν, ἡ ἐπιγραφὴ στὸν κίονα τὸν ἀκέφαλο μιλά:

ΔΙΚΑΙΕ ΦΥΛΟΤΙΜΟΥ
ΚΑΡΠΑΣΕΩΤΑ ΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Τὸ ὅτι πιθανὸν ἐκ Κύπρου γὰρ κατάγεται καὶ εἶναι χρηστὸς ἐν μέσῳ ἐμπόρων μὲν κολακεύει.

Χαῖρε, λοιπόν, Καρπασεώτα. Ἡ Δῆλος σὲ κατέχει καὶ ὁ ποιητὴς ποῦ τρέφεται ἀπ' τὸ φῶς καὶ ὑπηρετεῖ τὸ φῶς.

(...ἢ μήπως κατὰ βάθος ἐπαράφραζα:

ΚΥΠΡΕ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥΣ

ΚΥΠΡΙΩΤΑ ΧΡΗΣΤΕ

ΧΑΙΡΕ) ;

V

Στὴ συνοικία τῶν Αἰγυπτίων ἐντύπωση μοῦ ἐποίησε τὸ ἐλάχιστο θέατρο (μ' ἀρέσει ὁ τίτλος ποῦ ἐνεπνεύσθηκα... τὸ «ἐλάχιστο»). Τῆς Ἰσιδος μυστήρια παρίστασαν οἱ Αἰγύπτιοι πάροικοι τὴν Ἀλεξάνδρεια φέρνοντας μαζί τους. Ὡστόσο ἐγὼ τίς δοκιμὲς σὲ κύκλο φίλων, ἑραστῶν τῆς τοῦ Διονύσου Τέχνης, ἐφαντάσθηκα.

Σὲ τέτοια μεσημβρία θερμὴ καὶ ἀνεπανάληπτη (ἀνεπανάληπτη γιὰ μέ, γιατί στὴ Δῆλο ἢ μεσημβρία θὰ θάλλη πάντοτε) σὲ τέτοια μεσημβρία μικροῦς διθύραμβους καὶ σύντομα σατυρικά ἐδιδάχθην. Τὴν πείρα μου ἐπιστρέφω στοὺς διδάσκαλους τῆς Κύπρου: τὸν ἔζησα τὸ χρόνο μὲ τὴ δική μου τὴ μονέδα. Πρὸς τί οἱ γραπτὲς συστάσεις καὶ οἱ περγαμινὲς σπουδῶν;

Ἡ ἐπίσκεψη τὸν Ἑλληνα τιμᾷ. Σφαλῆστε τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τίς ἐφημερίδες.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στούς φίλους ποιητές Σ. Παυλέα και Τ. Γκοσιόπουλο

I

Στήν Παναγία τῶν Χαλκέων

... ἐνῶ ὁ χαλκέας Δημήτριος κατάθετε στήν Παναγία τῶν Χαλκέων ἐξαί-
σιο μπρίκι, συλλογιζότανε τοῦ συνεταίρου του τήν κόρη δεκαεπτά Μαΐων ποθει-
νή. Ἄλλ' ἐξερχόμενος διαθάζει ἐπιγραφή: «...παρὰ Χριστοφόρου τοῦ ἐνδοξω-
τάτου βασιλικοῦ πρωτοσπαθαρίου...» Καί τότε μέτρησε τὸ μέγεθός του: πρωτο-
σπαθάριος ἢ λεθέντης παλληκάρι; Αὐτὸς χαλκέας σαρανταπέντε χρόνων. Ἐνῶ
ἡ Μαρία, τοῦ συνεταίρου του, δεκαεπτά Μαΐων, καί προπαντὸς Μαΐων ἐνδόξων.

II

Τὸ θριαμβικὸ τόξο τοῦ Γαλερίου

Τὸ τόξο τοῦ Γαλερίου σας μ' ἐνοχλεῖ. Στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον χοχλά-
ζω τήν ὑποκρισία. Τῶν ἀσεβῶν οἱ Θεοὶ μὲ ἀσέβεια εὐφραίνονται. Μὰ ὁ Παντο-
κράτορας ὁ θεσσαλονικεὺς τοὺς κατακεραυνώνει: μὲ τήν περιγραφή τῶν φιλο-
λόγων καὶ τίς γενειάδες τῶν παραθεριστῶν. Τὰ τρόπαια μ' ἐνοχλοῦνε πάντοτε,
μὰ προπαντὸς τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἀλλοδόξων, ποὺ μυρίζουν σκόρδα ἀρμενικά.
Νομίζω πὼς δὲν σέβονται τὸν ἥλιο μας καὶ τὴ λιτὴ χειρονομία μας. Καὶ κείνο
τὸ ἐνοχλητικὸ: ΕΙΡΗΝΗ. Χορεύει σὰν γελωτοποιὸς τοῦ βασιλεῖς στὸ λείψανο
τοῦ Ἁγ-Δημήτρη.

«Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις...»

ΥΔΡΑ

Στὸ Γιώργο Χριστογιάννη

I

Ἡ ὕδρα εἶναι μιὰ σταγόνα
πὸ αἰωρεῖται.

II

Τὸ μεσημέρι μοιάζει
μ' ὄριμο χρυσόμηλο
στὴν ὕδρα
ἢ σὰ μετέωρη σκέψη
ἢ πεταλούδα σὲ ὀρτάνσια γαλανή
ἔμεις αἰωρούμαστε μὲς τὰ κατάρτια
καὶ τὸ φῶς.

III

Κύτταρο ἀρχέγονο ἢ ὕδρα
κρατᾷ τῆς γέννησης τὸ πάθος:
ἔμεινε στὸ «Ἐγένετο φῶς»...

Ο ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Ἐπισφραγίζει ὁ οὐρανὸς τὴν κάθοδόν σου
μ' ἓνα χαμόγελο νοερὸ
στὴν ἔντιμὴ διαύγειά σου.
Καρδιά τῆς γῆς! Ἐκφράζεται ὁ Θεὸς
μὲς τὸ σχηματισμὸ σου.
Τὸ πνεῦμα θάρυνε σὲ ἀξία
ὅταν σὲ ἀνέδειξε ἔργου σου.

Ο ΤΥΜΒΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

Στῆθος τῆς γῆς, ὦ τύμβε, ἐξιστορεῖς,
σὰν γάλα μητρικό,
τὴ δόξα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φωτός.
Φρόνημα ὑπέροχο γὰ σώζης.
Τὸ πνεῦμα ὑπέταξε τὸν ὄχλο
σ' ἓνα σωρὸ μὲ ὀστᾶ τῶν Ἑλλήνων.

ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΝΙΟΥ

Τὰ κάτασπρα σου κάλλη στηρίζουν
τὸ πνεῦμα αἰώνων.
Τὸν γαλανὸ παλμὸ τῆς γῆς σου
ἰσοπαλεύεις.
Τὸ μάτι δικαίῳ τὸν σκοπὸ του
ὅταν προσκρούῃ στὸ ἦθος σου.
Ἕνας Θεὸς προφητεύει:
Τοῦ ἐλληνικοῦ τοῦ κάλλους ἢ λατρεία
κάλλος θαθύ.

ΙΘΑΚΗ

Ἰπέροχη κατάλαμψη ὁμορφιάς
σὰν ἀττική στιγμή
στὴν εὐωχία τοῦ πνεύματος
κι ὡς ἔντεχνος καλλιπισμὸς τοῦ λόγου,
μὲ μνήμη ἀρχαία πνιγμένος,
στὸ πνεῦμα ἐκθέτεις
τίς λατρευτὲς ὑπάρξεις τῶν ιδεῶν:
πρῶτὴ ἀρετὴ κι ἰδέα
τὸ ἔκθαμβο χῶμα τῆς πατρίδας.

ΔΑΦΝΙ

Τὸ κλασσικὸ τοπίο τῆς διαύγειας,
τὸ δέος Χριστοῦ ὕψαντινοῦ
κι ἡ καθαρὴ γραμμὴ τ' ἀρχαίου τοῦ κάλλους
μ' ἕνα τσαμπὶ σταφύλι,
τριαδικὸς Θεὸς ἑλληνικὸς,
συνθέτουν τὴν οὐσία σου.
Τὴ δύσκολη ὕλη ὑπέταξες τῆς γῆς μας
στάχυ τοῦ πνεύματος.

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ

Ὁ Θάνατος κέρδισε κάλλος
στὸ πνεῦμα τῆς τέχνης.
Δεξίλεε, σὲ κέρδισε ὁ στίχος.
Σὲ πῆρε, Ἠγησώ, τὸ τραγούδι.
Ὁ θάνατος πῆρε μιὰ στάλα
ἀσβέστιο γιὰ νὰ ζήσει.
Κι ἐμεῖς τῆς ζωῆς τὸ δικαίωμα.

